

Conferința „Repere de drept comparat privind cariera judiciară”, Brașov, 21- 23 martie 2011

Universitatea Transilvania Brașov - Facultatea de Drept - în colaborare cu Institutul Național al Magistraturii și Curtea de Apel Brașov au organizat în perioada 21-23 martie 2011 Conferința extraordinară cu participare internațională „Repere de drept comparat privind cariera judiciară”.

Au participat și susținut expuneri Onorabilul John McClellan Marshall, șef de promoție al Institutul Militar din Virginia (1965), Juris Doctor la Southern Methodist University 1975, distins cu diploma onorară în drept Academia Mexicană de Drept Internațional 1985, membru MENSA, membru al Academiei Internaționale de Astronautică 1999, judecător la Curtea Municipală Muenster, Texas 1976-1980, judecător în al XIV-lea District al Texas-ului 1981-2000, judecător pentru Dallas County 1986-2000, arbitru, mediator, lector pentru formarea profesională a practicienilor în drept din Polonia, autor premiat specializat în drept procedural și Inspector General al Gărzii de Stat Texas (în rezervă) și dl. judecător Tomasz Teodor Posluszny de la Curtea Districtuală – Secția penală Lublin, Polonia, master în drept 1997 UMCS, Lublin, judecător la secția penală a Curții Districtuale Blala Podlaska în perioada 2000-2003, lector pentru formarea profesională a grefierilor și judecătorilor polonezi, co-autor al proiectului de amendare al Codului de procedură penală trimis în Parlament în 2010, autor al lucrării “O instanță pentru cetățeni - idei pentru îmbunătățirea sistemului polonez judiciar” 2009.

Dl. **John McClellan Marshall** a prezentat lucrările “Calificarea, selecția și puterile inerente ale judecătorilor americani” și “Dezvoltarea constituțională și istorică a sistemului judiciar al Statelor Unite ale Americii”.

S-a arătat că dezvoltarea standardelor și procedurilor pentru selecția membrilor sistemului judecătoresc în Statele Unite sunt direct legate de evoluția Constituția de-a lungul istoriei țării. Similar, există o relație între evoluția și conceptul de “proces echitabil” care au investit treptat judecătorii cu o gamă largă de “puteri inerente” pentru a se asigura că aplicarea dreptului nu este doar în conformitate cu litera legii, dar și în sensul societății, dreaptă și justă. Cu mulți ani în urmă, judecătorul Benjamin Cardozo, de la Curtea Supremă de Justiție a rezumat într-un faimos citat că, în calitate de judecători “trebuie nu doar să înfăptuim justiția, trebuie să fim văzuți realizând justiția.”

Dl. judecător **Tomasz Teodor Posluszny** a prezentat temele “Medierea în sistemul de drept polonez” și „Răspunderea penală și disciplinară a judecătorilor în Polonia”.

S-a evidențiat faptul că judecătorii polonezi beneficiază de două tipuri de

imunitate: formală și substanțială. Imunitatea formală este garantată de Secțiunea 181 din Constituția Republicii Polonia și de Secțiunea 80 a Actului despre Structura Generală a Curților Jurisdicționale, în cadrul cărora, fără permisiunea curții disciplinare incidente, un judecător nu poate fi judecat pentru comiterea unei infracțiuni. Aceasta nu se aplică în reținerea unui judecător prins în timpul comiterii unei infracțiuni (*in flagrante delicto*) dacă reținerea este necesară pentru cursul corect al procedurilor. Președintele curții de apel competente teritorial pentru reținerea judecătorului trebuie sesizată despre această măsură. Poate dispune eliberarea imediată a judecătorului deținut și notifică de îndată Consiliul Judiciar Național și Ministrul Justiției despre reținere. O rezoluție permițând judecarea judecătorului poate fi dată numai când există suficientă justificare de a suspecta comiterea unei infracțiuni.

Fără îndoială, există o nevoie pentru popularizarea cunoștințelor despre mediere și aplicarea ei în fața atât instanțelor civile cât și penale. În multe ocazii, în timpul judecării dosarelor, de

vreme ce informează părțile asupra medierii, duratei, consecințelor, prima reacție a acuzatului și a părților este de confuzie și neîncredere – cum de au ajuns la instanță și aceasta îi trimite către un mediator. După o vreme, într-un număr mare de cazuri curiozitatea îi determină să folosească această instituție. La infracțiunile mai puțin grave, intenția părților vătămate nu este atât de mult încât să ceară pedepsirea făptuitorului, cât o dorință de a primi scuze, să observe cântă și să primească declarațiile de regret ale acuzatului. Acestea sunt în strânsă legătură cu speranțele referitoare la daune, un fel de satisfacție, fie doar morală, sau un sentiment că justiția este îndeplinită. O astfel de reacție are loc într-o parte semnificativă din cauze; totuși, au existat situații în care părțile v au refuzat să participe în mediere. Cât despre conștientizarea instituției de către avocații din oficiu și practica aplicării medierii în momentul procedurilor premergătoare, nu s-au întâlnit cazuri în care poliția să transmită un dosar către mediere. Sunt puține situații când procurorii fac trimitere către mediere. Aceasta este asociată cu faptul că procurorii sunt încărcăți cu un număr mare de dosar și, deși termenul de mediere nu se calculează în procedurile premergătoare, în practică lungesc durata acestora – un termen pentru mediere include timpul pentru transmiterea materialelor către mediator și întoarcerea lor către Parchet – aproximativ 3 săptămâni – motiv pentru care procurorii nu sunt dispuși să transmită un caz către mediere.

Prezentări realizate de Dragoș Călin